

Świadczenie pielęgnacyjne, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, nie jest przyznawane za samą opiekę nad niepełnosprawną osobą, lecz za faktyczny brak możliwości podjęcia zatrudnienia z powodu konieczności sprawowania tej opieki lub za rezygnację z zatrudnienia w celu jej sprawowania.

Świadczenie pielęgnacyjne nie może być traktowane jako zastępcze źródło dochodu. Przyznanie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego jest formą wynagrodzenia przez Państwo osoby, na której ciąży obowiązek alimentacyjny względem osoby niepełnosprawnej, w zamian za rezygnację albo niepodejmowanie zatrudnienia w związku z koniecznością opieki nad tą osobą niepełnosprawną. Jest kompensacją strat materialnych. Sprawowana opieka ma być opieką stałą w sensie trwałości, zaś długotrwałą w sensie rozciągłości w czasie, której zakres jest wyznaczony niepełnosprawnością danej osoby.

Zatem przy przyznawaniu świadczenia pielęgnacyjnego należy rozważyć dwie następujące kwestie: po pierwsze, czy zakres sprawowanej opieki uniemożliwia podjęcie przez wnioskującego aktywności zawodowej oraz po drugie, czy istnieje związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy niepodejmowaniem zatrudnienia przez wnioskującego w związku z opieką nad niepełnosprawnym.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 czerwca 2022 r., sygn. III SA/Gd 157/22

Źródło: [CBOSA](#)